NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR	PLH220044
NAZWA OBSZARU	Ostoja w Ujściu Wisły

ZAWARTOŚĆ

- 1. IDENTYFIKACJA OBSZARU
- 2. POŁOŻENIE OBSZARU
- 3. INFORMACJE PRZYRODNICZE
- 4. OPIS OBSZARU
- 5. STATUS OCHRONY OBSZARU
- 6. POWIĄZANIA OBSZARU
- 7. MAPA OBSZARU

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

Powrót

1.1. Typ	1.2. Kod obszaru
B	PLH220044

1.3. Nazwa obszaru

Ostoja w Ujściu Wisły

1.4. Data opracowania	1.5. Data aktualizacji
2004-02	2024-03

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2007-08
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2009-02
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2021-07
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 24 czerwca 2021 r. w spr. soo Ostoja w Ujściu Wisły (PLH220044)

2. POŁOŻENIE OBSZARU

Powrót

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

Długość geograficzna	Szerokość geograficzna
18.7898	54.3616

2.2. Powierzchnia [ha]:

883.51

2.3. Obszar morski [%]

42.43

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2	Nazwa regionu
PL63	Pomorskie
PLZZ	Region morski

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0 %)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

Powrót

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A|B|C|D	A|B|C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
1130			628.0		G	A	A	C	B
1210			1.0		G	C	C	C	C
2110			28.0		G	A	C	A	A
2120			17.3		G	B	B	C	C
2130			11.9		G	B	C	C	C
2160			16.7		G	B	A	B	B
2170			0.09		G	D			
2180			16.5		G	C	C	C	C
9190			13.2		G	C	C	C	C

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x" w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x" (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka" (np. na podstawie badań); M = „przeciętna" (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska" (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009I147IWE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92I43IEWG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A|B|C|D	A|B|C		
						Min	Maks		C|R|V|P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
F	1103	Alosa fallax			c				P	DD	B	B	C	B
F	1130	Aspius aspius			p				P	G	D			
M	1337	Castor fiber			p	20	30	i	C	G	D			
M	1364	Halichoerus grypus			c	1	800	i	C	G	A	A	B	A
F	1099	Lampetra fluviatilis			c				P	P	A	C	C	C
P	2216	Linaria loeselii			p	1500	2000	i	C	G	C	C	C	C
M	1355	Lutra lutra			p				C	G	C	A	B	B
F	1145	Misgurnus fossilis			r				R	G	D			
F	2522	Pelecus cultratus			c				V	G	D			
F	5339	Rhodeus amarus			r				P	G	C	B	B	B
F	1106	Salmo salar			c				P	P	D			

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak".
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x" (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe").
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. portal referencyjny).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka" (np. na podstawie badań); M = „przeciętna" (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska" (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności" musi być wypełnione).

3.3. Inne ważne gatunki fauny i flory (opcjonalnie)

Gatunek					Populacja na obszarze				Motywacja					
Grupa	KOD	Nazwa naukowa	S	NP	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Gatunki wymienione w załączniku		Inne kategorie			
					Min	Maks		C|R|V|P	IV	V	A	B	C	D
P		Angelica archangelica subsp. litoralis						R						X

P		Aster tripolium						R			X			X
P		Epipactis atrorubens						R			X			X
P		Epipactis helleborine						R						X
M		Eptesicus serotinus						R	X					
P		Eryngium maritimum						R			X			X
P		Glaux maritima						R			X			X
P		Goodyera repens						R			X			
P		Juncus gerardi						R			X			
M		Nyctalus noctula						C	X					
P		Ophioglossum vulgatum						R			X			X
M		Pipistrellus nathusii						C	X					
M		Pipistrellus pipistrellus						R	X					
M		Pipistrellus pygmaeus						R	X					
M		Plecotus auritus						P	X					
P		Sagina ciliata						R			X			
P		Salsola kali subsp. kali						R			X			
P		Triglochin maritimum						R			X			X

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, Fu = grzyby, I = bezkręgowce, L = porosty, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- KOD: w odniesieniu do ptaków z gatunków wymienionych w załączniku IV i V należy zastosować nazwę naukową oraz kod podany na portalu referencyjnym.
- S: jeśli dane o gatunku mają charakter poufny i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak".
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x" (opcjonalnie).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki Według standardowego Wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. portal referencyjny).
- Kategoria: kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = występuje.
- Kategorie motywacji: IV, V: gatunki z załączników do dyrektywy siedliskowej, A: dane z Krajowej Czerwonej Listy; B: gatunki endemiczne; C: konwencje międzynarodowe; D: inne powody

4. OPIS OBSZARU

Powrót

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N23	0.0
N06	21.45
N17	2.86
N07	8.76
N08	1.37

N01	42.43
N19	4.76
N16	6.32
N04	12.02
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar obejmuje 2 estuaria utworzone przez ramiona Wisły, tzw. Śmiałej Wisły w sąsiedztwie Sobieszewa i Przekopu Wisły obok Mikoszewa uchodzące do Zatoki Gdańskiej, wraz z otaczającymi je piaszczystymi terenami, zwykle otwartymi, a także fragmentami porośniętymi lasem. Do obszaru należą także wody przybrzeżne, szczególnie ważne dla ptaków.

4.2. Jakość i znaczenie

Obszar obejmuje estuaria największej polskiej rzeki, Wisły. Są to zarazem jedne z największych i najważniejszych estuariów w Polsce. Ponadto stwierdzono tu występowanie 9 typów siedlisk z załącznika I Dyrektywy Rady 92/43/EWG (8 jako przedmiot ochrony), stanowiących typowy kompleks nadmorskich, napiaskowych zbiorowisk roślinnych. Mimo silnej presji ludzkiej i znacznego przekształcenia tego terenu, dobrze zachowały się tu przede wszystkim niektóre zbiorowiska roślinne związane z wydmami. W obszarze zinwentaryzowano także 11 gatunków z załącznika II ww. Dyrektywy (8 jako przedmiot ochrony)

Siedlisko 1130 – Estuarium
W przedmiotowym obszarze Natura 2000 Ostoja w Ujściu Wisły, estuarium (1130) obejmuje system hydrologiczny: Śmiałą Wisłę z przyległymi do niej jeziorami Ptasi Raj i Karaś oraz z użytkiem ekologicznym Zielone Wyspy, oraz ujście Przekopu Wisły. Siedlisko zajmuje w granicach obszaru, na stanowisku Wisła Śmiała powierzchnię 2,09 km2 a Wisła Przekop - 4,19 km2. Jest kształtowane przez specyficzne stosunki wodne i procesy estuariowe, modyfikowane przez działalność człowieka. Dla Przekopu Wisły charakterystyczną cechą jest występowanie na przedpolu ujścia, piaszczystych łach tworzących stożek ujściowy (tzw. deltę zewnętrzną), którego morfologia zmienia się w zależności od warunków w Zatoce Gdańskiej oraz dopływu wody rzecznej. W obrębie części siedliska w rejonie Wisły Śmiałej występuje roślinność szuwarowa. W siedlisku stwierdza się występowanie taksonów charakterystycznych ryb gatunków zarówno słodkowodnych, morskich oraz dwuśrodowiskowych. Do typowej ichtiofauny dla rejonu estuarium Wisły należy zaliczyć ryby karpiowate: leszcza, krąpia, sapę, płoć, jazia, bolenia, certę, ryby okoniowate: sandacz i okoń oraz z ryb typowo morskich, ale często występujących również w wodach wysłodzonych: śledzia i stornię.
Reprezentatywność: A: doskonała. Siedlisko występuje w obszarze w formie istotnej dla jego ochrony.
Powierzchnia względna: A: 100 % ≥ p > 15 %
Udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi więcej niż 15 %.
Stan zachowania: C: średni lub zdegradowany, w tym:
Stopień zachowania struktury: II (dobrze zachowana). Ocena nadana z uwagi na niezaburzone warunki przepływu, właściwy stan jakości wód jak również obecność taksonów charakterystycznych dla siedliska: storni (Platichthys flesus), sandacza (Sozostedion lucioperca) czy certy (Vimba vimba). Ocenę obniża natomiast przekształcony przez człowieka charakter obu ujść (Wisły Śmiałej i Przekopu Wisły); stopień zachowania funkcji: III (średnie lub niekorzystne perspektywy). Przekop Wisły został wykonany w celu ochrony Żuław przed powodzią, obecnie nierealne jest więc zachowanie w całym biegu rzeki warunków umożliwiających zalewanie terenów przybrzeżnych i umożliwiających działalność erozyjną rzek. Oba brzegi ujścia Przekopu Wisły są zmienione poprzez ich uregulowanie i umocnienie. Na stanowisku Wisła Przekop występują dwa elementy zabudowy technicznej – tor wodny i kierownice, które z dużym prawdopodobieństwem będą rozbudowywane. Brzegi Wisły Śmiałej są w połowie uregulowane i umocnione. Na stanowisku Wisła Śmiała występują cztery elementy zabudowy technicznej: tor wodny, kamienna grobla, ostrogi oraz falochrony a także budynki infrastruktury portowej.
Możliwość odtworzenia: III (trudne lub niemożliwe). W obszarze mamy do czynienia z wystąpieniem „nadrzędnego interesu publicznego”, gdzie realizacja działań przeciwpowodziowych jest niezbędna z powodu konieczności ochrony wartości o podstawowym znaczeniu dla życia obywateli (zdrowie, bezpieczeństwo,

środowisko). Uwzględniając dynamiczne przeobrażenia stożka pod wpływem zmieniających się warunków hydrologicznych i meteorologicznych zarówno w rejonie Wisły jak i Zatoki, w perspektywie najbliższych 20 lat nie można wykluczyć dalszych prac regulacyjnych prowadzonych w ujściach. Ponadto, utrudnione możliwości odtworzenia warunków naturalnych wynikają z faktu, że akwen Wisły Śmiałej jest położony całkowicie w granicach Portu Morskiego Gdańsk, a tory wodne na Śmiałej Wiśle i Martwej Wiśle tworzą połączenie Portu Gdańsk z Zatoką Gdańską od strony wschodniej, co wiąże się z ciągłą ingerencją w siedlisko.
Ocena ogólna: B - dobra - Stanowi wypadkową powyższych ocen.

1210 Kidzina na brzegu morskim
Pokłady resztek organicznych wyrzuconych przez morze występują powszechnie w północnej części ostoi na plażach po obu stronach Przekopu Wisły. Jest to podłoże na którym mogą rozwijać się gatunki diagnostyczne dla siedliska przyrodniczego 1210 Kidzina na brzegu morskim. Siedlisko odznacza się dużą dynamiką tak w skali czasowej jak i przestrzennej i jest uzależnione od działalności morza. Jego lokalizacja, szerokość oraz rodzaj odkładanego materiału zależą od bardzo wielu czynników. W przypadku obszaru Ostoja w Ujściu Wisły PLH220044 decydują o tym, m.in.: dynamika brzegu morskiego, obecność ujścia dużej rzeki, siła i kierunek wiatrów.
Ocena ogólna: C
Reprezentatywność: ocena C (znacząca). Cechą diagnostyczną jest stały dopływ substratu niezbędnego dla wystąpienia diagnostycznych gatunków roślin przy jednoczesnej nieobecności tych gatunków na większości powierzchni siedliska.
Powierzchnia względna: ocena C (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 2 %).

Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany), w tym:
stopień zachowania struktury: III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Ocena nadana z uwagi na brak lub bardzo rzadkie występowanie gatunków diagnostycznych przy jednoczesnym występowaniu stałego niszczenia przez ludzi.
stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). W warunkach ograniczenia presji ludzkiej struktura i skład florystyczny powinny ulec poprawie.

2110 Inicjalne stadia nadmorskich wydm białych
Obszar ostoi jest stosunkowo ważny dla ochrony tego siedliska ze względu na słabo kontrolowane przez człowieka procesy dynamiczne związane z kształtowaniem się plaż i wszystkich stadiów rozwojowych wydm, w tym szczególnie stadiów inicjalnych wydm białych. Siedlisko przyrodnicze 2110 odznacza się dużą dynamiką tak w skali czasowej, jak i przestrzennej, gdy jest uzależnione od działalności morza. Jego lokalizacja i powierzchnia zależą od bardzo wielu czynników. W przypadku obszaru Ostoja w Ujściu Wisły PLH220044 decydują o tym, m.in.: dynamika brzegu morskiego, obecność ujścia dużej rzeki, siła i kierunek wiatrów.
Ocena ogólna: A
Reprezentatywność: ocena A (doskonała). Cechą diagnostyczną jest stałe występowanie procesów geomorfologicznych, kształtujących tworzenie się wydm, oraz obecność prawie kompletu gatunków diagnostycznych.
Powierzchnia względna: ocena C (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 0,5 %)
Stan zachowania: ocena A (doskonały), w tym:
stopień zachowania struktury: I (doskonale zachowana). Ocena nadana z uwagi na obecność gatunków diagnostycznych przy jednoczesnym występowaniu odpowiednich procesów geomorfologicznych
stopień zachowania funkcji: I (doskonałe perspektywy). Ze względu na położenie w rezerwacie i w obszarze Natura 2000 nie przewiduje się znaczącego pogorszenia struktury.

2120 Nadmorskie wydmy białe (Elymo-Ammophiletum)
Siedlisko przyrodnicze występuje w obu częściach obszaru Ostoja w Ujściu Wisły PLH220044. W rezerwacie

Ptasi Raj wały wydmowe i wyniesienia pól wydmowych z reprezentatywnymi płatami wysokich traw (Elymo-Ammophiletum) występują tylko w środkowej i wschodniej części Mierzei Messyńskiej. Jedynie tutaj zachodzą okresowo czynne procesy eoliczne, warunkujące niestabilność wydmowego podłoża. W rezerwacie Mewia Łacha siedlisko występuje po obu stronach Przekopu Wisły, przy czym najlepiej zachowane jest w jego zachodniej części, gdzie występuje widoczny system wałów i kopców o zauważalnym „ruchu" przewiewanego piasku. W skali całego obszaru Natura 2000 gatunkiem dominującym jest piaskownica zwyczajna Ammophila arenaria, której miejscami licznie towarzyszy groszek nadmorski Lathyrus japonicus subsp. maritimus. Niewielki udział wykazuje natomiast wydmuchrzyca piaskowa Leymus arenarius. Uwagę zwraca niewielki udział gatunków nitrofilnych. Fitocenozy Elymo-Ammophiletum tu występujące cechuje większe bogactwo florystyczne oraz obecność niektórych gatunków nieswoistych dla zbiorowisk nadmorskich psammofitów, co jest najprawdopodobniej wynikiem użyźniania jałowych piasków morskich rzecznym substratem mineralno-organicznym.
Ocena ogólna: C
Reprezentatywność: ocena B (dobra). Przyjęta wartość wynika w poprawnego wykształcenia warunków podłoża i dobrze wykształconej charakterystycznej kombinacji gatunków. Ocenę obniża liczne występowanie krzaczastych gatunków obcego pochodzenia, takich jak róża pomarszczona czy niektóre gatunki wierzb.
Powierzchnia względna: ocena B (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 3,5 %)
Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany), w tym:
stopień zachowania struktury: III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Ocena nadana z uwagi na występowanie krzewów i wkraczanie gatunków obcego pochodzenia
stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). Dobre perspektywy wynikają m.in. z możliwości prowadzenia czynnych zabiegów poprawiających skład gatunkowy i strukturę przestrzenną pokrywy roślinnej.

2130 Nadmorskie wydmy szare
Siedlisko przyrodnicze występuje we wschodniej części obszaru Ostoja w Ujściu Wisły PLH220044, w rezerwacie Mewia Łacha, po obu stronach Przekopu Wisły. Cechą charakterystyczną fitocenoz Helichryso-Jasionetum jest obecność w ich składzie gatunkowym groszka nadmorskiego Lathyrus japonicus subsp. maritimus oraz kostrzewy poleskiej Festuca polesica. Część fitocenoz bardziej utrwalonych, charakteryzuje się dobrze rozwiniętą warstwą mszysto-porostową. Wydmy szare na terenie obszaru podlegają presji roślin drzewiastych i krzewiastych, będącej następstwem sztucznego wprowadzania gatunków w celu utrwalania wydm bądź naturalnych procesów sukcesyjnych.
Ocena ogólna: C
Reprezentatywność: ocena B (dobra). Przyjęta wartość wynika w poprawnego wykształcenia warunków podłoża i dobrze wykształconej charakterystycznej kombinacji gatunków. Ocenę obniża liczne występowanie krzaczastych i drzewiastych gatunków rodzimych oraz obcego pochodzenia, takich jak róża pomarszczona czy niektóre gatunki wierzb.
Powierzchnia względna: ocena C (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 0,2 %)
Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany), w tym:
stopień zachowania struktury: III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Ocena nadana z uwagi na występowanie krzewów i wkraczanie gatunków obcego pochodzenia
stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). Dobre perspektywy wynikają m. in. z możliwości prowadzenia czynnych zabiegów poprawiających skład gatunkowy i strukturę przestrzenną pokrywy roślinne, przy jednoczesnym założeniu całkowitego odstąpienia od utrwalania wydm poprzez sztuczne nasadzenia i stopniowego usuwanie drzew i krzewów. W przypadku nieuregulowania stale wzrastającej presji turystyczno-rekreacyjnej wskaźnik stopnia zachowania funkcji może spaść do wartości III.

2160 Nadmorskie wydmy z zaroślami rokitnika
Zarośla rokitnika Hippophaëtum rhamnoidis stwierdzono w obu częściach obszaru Ostoja Ujściu Wisły PLH220044. W zachodniej, obejmującej rezerwat przyrody Ptasi Raj, fitocenozy te są pochodzenia antropogenicznego. Powstały w wyniku sztucznego nasadzania rokitnika na prawym, ujściowym odcinku

Wisły Śmiałej w celu stabilizacji piaszczystego podłoża. W chwili obecnej krzew ten odznacza się zauważalną ekspansywnością. Warstwa krzewów osiąga zwarcie nie przekraczające 80%. W warstwie zielnej występują przede wszystkim przedstawiciele z klas: Koelerio glaucae-Corynephoretea canescentis i Artemisietea vulgaris. We wschodniej części obszaru, na terenie rezerwatu przyrody „Mewia Łacha", zbiorowisko w znacznej mierze podlega presji innych gatunków drzewiastych i krzewiastych, będącej następstwem sztucznego wprowadzania gatunków w celu utrwalania wydm bądź naturalnych procesów sukcesyjnych. Stąd, w fitocenozach tych, znaczny jest udział róży pomarszczonej Rosa rugosa, wierzb: wawrzynkowej Salix daphnoides i ostrolistnej Salix acutifolia oraz sosny zwyczajnej Pinus sylvestris. Z gatunków obcego pochodzenia warto również zauważyć obecność niecierpka drobnokwiatowego Impatiens parviflora.
Ocena ogólna: B
Reprezentatywność: ocena B (dobra). Przyjęta wartość wynika w poprawnego wykształcenia warunków podłoża i dobrze wykształconej charakterystycznej kombinacji gatunków. Ocenę obniża liczne występowanie krzaczastych i drzewiastych gatunków rodzimych oraz obcego pochodzenia, takich jak róża pomarszczona czy niektóre gatunki wierzb.
Powierzchnia względna: ocena A (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 17 %)
Stan zachowania: ocena B (dobry), w tym:
stopień zachowania struktury: II (dobrze zachowana). Ocena wynika z kryteriów oceny siedliska, a więc przede wszystkim kondycji gatunku dominującego i możliwości jego dalszej ekspansji. Na obniżenie wartości z doskonałej wpływa fakt występowania innych gatunków krzewów oraz wkraczanie gatunków obcego pochodzenia
stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). Dobre perspektywy wynikają m.in. z wysokiego prawdopodobieństwa rozprzestrzeniania się gatunku dominującego oraz możliwości prowadzenia czynnych zabiegów poprawiających skład gatunkowy i strukturę przestrzenną pokrywy roślinnej, przy jednoczesnym założeniu całkowitego odstąpienia od utrwalania wydm poprzez sztuczne nasadzenia i stopniowego usuwanie drzew i krzewów.

2180 Bory i lasy mieszane na wydmach nadmorskich
Za siedlisko przyrodnicze 2180 przyjęto płaty borów nawiązujące florystycznie i przestrzennie do borów bażynowych lub, w których występowały gatunki charakterystyczne lub wyróżniające dla zespołu w ujęciu fitosocjologicznym, co do których istnieje prawdopodobieństwo rozwoju w kierunku typowego boru bażynowego.
Ocena ogólna: C
Reprezentatywność: ocena C (znacząca). Przyjęta wartość wynika z bardzo słabego wykształcenia charakterystycznej kombinacji gatunków. Ocenę obniża również niejednorodność genezy podłoża, co powoduje że najprawdopodobniej większość uwzględnionych płatów analizowanych fitocenoz leśnych – niezależnie od stadium dynamicznego – będą odbiegać od typu, lub też reprezentować inny typ siedliska przyrodniczego.
Powierzchnia względna: ocena C (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 0,1 %)
Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany), w tym:
stopień zachowania struktury: III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Ocena nadana z uwagi na słabe wykształcenie charakterystycznej kombinacji gatunków, stosunkowo młody wiek drzewostanów oraz brak znaczących ilości martwego drewna. Stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). Dobre perspektywy wynikają m.in. z możliwości wprowadzenia ochrony biernej i wyłączenia z użytkowania, ale jedynie przy założeniu dalszego rozwoju w kierunku boru bażynowego. Umożliwi to w sposób naturalny realizację procesów polegających na stopniowym starzeniu się i różnicowaniu drzewostanu, wzroście zapasu martwego drewna i zwiększaniu bogactwa gatunkowego.

9190 Kwaśne dąbrowy (Quercion robori-petraeae)
W zachodniej części obszaru, na terenie rezerwatu przyrody Ptasi Raj, płaty lasu brzozowo-dębowego w typie siedliska przyrodniczego 9190, są słabo reprezentatywne. Mają one charakter leśnych zbiorowisk

zastępczych, w znacznym stopniu zdegenerowanych. Być może powstały one na siedliskach pierwotnie zajmowanych przez olsy, które uległy przesuszeniu a następnie wprowadzono na nie sztucznie sosnę i olsze. W chwili obecnej dynamika tych zbiorowisk bardzo słabo nawiązuje do zespołu Betulo pendulae-Quercetum. Drzewostan tworzy sosna zwyczajna, olsza czarna i brzoza brodawkowata. Dąb szypułkowy Quercus robur pojawia się sporadycznie jedynie w warstwie zielnej. Runo, zazwyczaj bujne, ma na ogół charakter paprociowo-trawiasty. Głównymi jej składnikami są: nerecznice – krótkoostna Dryopteris carthusiana i szerokolistna Dryopteris dilatata oraz śmiałek pogięty Deschampsia flexuosa i trzcinnik piaskowy Calamagrostis epigejos. W słabo rozwiniętej warstwie mszystej dominują brodawkowiec czysty Pseudoscleropodium purumi rokietnik pospolity Pleurozium schreberi.
Ocena ogólna: C
Reprezentatywność: ocena C (znacząca). Przyjęta wartość wynika ze słabego wykształcenia charakterystycznej kombinacji gatunków. Ocenę obniża również niestabilność podłoża oraz niejednorodność jego genezy, co powoduje że najprawdopodobniej analizowane fitocenozy leśne - niezależnie od stadium dynamicznego - będą odbiegać od typu.
Powierzchnia względna: ocena C, dokonana na podstawie wyników inwentaryzacji terenowej.
Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany), w tym:
stopień zachowania struktury: III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Ocena nadana z uwagi na słabe wykształcenie charakterystycznej kombinacji gatunków, stosunkowo młody wiek drzewostanów oraz brak znaczących ilości martwego drewna.
stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). Dobre perspektywy wynikają m.in. z możliwości wprowadzenia ochrony biernej i wyłączenia z użytkowania. Umożliwi to w sposób naturalny realizację procesów polegających na stopniowym starzeniu się i różnicowaniu drzewostanu, wzroście zapasu martwego drewna i zwiększaniu bogactwa gatunkowego.

2170 Nadmorskie wydmy z zaroślami wierzby piaskowej
Reprezentatywność: D
Podczas przeprowadzonych prac terenowych (Michałek i Kruk-Dowgiałło 2014) nie stwierdzono reprezentatywnych płatów. Pomimo intensywnych poszukiwań, odnaleziono jedynie pojedyncze osobniki lub niewielkie grupy wierzby piaskowej nie mające jednak charakteru zarośli. Potencjalnie, w wyniku naturalnych procesów, mogą w przyszłości zaistnieć korzystne warunki dla rozwoju wierzby piaskowej i tworzenia zarośli o charakterze odrębnego zbiorowiska roślinnego i siedliska przyrodniczego na tym terenie. Co więcej – wcześniejsze prace inwentaryzacyjne innych autorów, prowadzone w ramach prac nad przygotowaniem projektów planów ochrony rezerwatów „Mewia Łacha" i „Ptasi Raj" wskazują co prawda na obecność gatunku Salix repens subsp. repens var. arenaria (wierzba piaskowa), ale również nie wskazują na występowanie samodzielnego siedliska przyrodniczego (które musi spełniać określone kryteria siedliskowe i florystyczne).

2216 Lnica wonna Linaria loeselii (Linaria odora)
Lnica wonna jest gatunkiem występującym od dawna w Obszarze PLH220044. Jej istniejące stanowisko znajduje się w rez. „Mewia Łacha". Na podstawie rozpoznania w 2012 roku oraz dodatkowych informacji (S. Nowakowski) można stwierdzić, że populacja lnicy jest trwała, a nawet możliwe, że jest w ekspansji w kierunku wschodnim (poza granice ostoi).
Ocena ogólna: C
Ocena populacji: C, została określona na podstawie znajomości liczby osobników na innych znanych na wybrzeżu stanowiskach
Stan zachowania C, w tym:
stopień zachowania cech siedliska II (elementy zachowane w dobrym stanie). Ta ocena wynika z faktu występowania odpowiedniej powierzchni wydm piaszczystych w różnym stopniu zarastających
Izolacja: C - populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania gatunku

1099 Minóg rzeczny (Lampetra fluviatilis)
Ocena populacji – A: 100% ≥ p > 15%
Cykl życiowy minogów rzecznych jest zbliżony do cyklu życiowego dwuśrodowiskowych ryb łososiowatych, dorosłe osobniki żerują w morzu pasożytując na innych rybach, natomiast na rozród wędrują do wód słodkich gdzie odbywają tarło, często w tych samych rzekach co łososiowate ryby wędrowne. Ich larwy rozwijają się w

osadach dennych rzek przez 3-4 lata po czym przeobrażają się w postać dorosłą i podejmują wędrówkę do morza. Minogi rzeczne w przeciwieństwie do ryb łososiowatych nie wykazują zjawiska „homing-u" (powrotu na tarło do rzeki narodzin) i wabione są na tarło do rzek źródłem wody słodkiej oraz feromonami larw. W rejonie Zatoki Gdańskiej znane tarliska minogów rzecznych znajdują się w Redzie, Zagórskiej Strudze, Raduni (dopływ Motławy) oraz w dorzeczu Wisły.
Obszar Natura 2000 „Ostoja w ujściu Wisły" ma kluczowe znaczenie dla migracji tego gatunku na tarło, w szczególności do dopływów Dolnej Wisły, jak: Wierzyca, Wda, Mątawa, Drwęca oraz wielu mniejszych cieków.
Stan zachowania – C: średni lub zdegradowany
Stopień zachowania cech siedliska gatunku: III elementy średnio zachowane lub częściowo zdegradowane
Możliwość odtworzenia: trudne lub niemożliwe
W rejonie Dolnej Wisły większość dopływów które stanowią potencjalne miejsce rozrodu dla anadromicznych minogów posiada w dolnym odcinku poprzeczną zabudowę hydrotechniczną. Stanowi ona terminalną barierę i uniemożliwia dotarcie do optymalnych siedlisk do odbycia tarła i rozwoju larw.
Izolacja – C: populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania
Ocena ogólna – C: znacząca - jest wypadkową powyższych ocen.

1103 Parposz Alosa fallax
Obszar jest istotny dla gatunku w okresie migracji rozrodczej. Gatunek jest uznany za przedmiot ochrony na podstawie opinii eksperckiej z uwagi na brak danych dot. rozmieszczenia, liczebności oraz rozpoznania kluczowych dla niego habitatów tj. tarlisk na terenie kraju (Michałek i Kruk-Dowgiałło 2014).
Ocena ogólna: B
Weryfikacja oceny populacji przeniesionej z poprzedniego SDF-u – B (15%≥p>2%) – będzie możliwa dopiero po przeprowadzeniu niezbędnych badań naukowych. Weryfikacja oceny stanu zachowania (B), będzie możliwa po przeprowadzeniu badań nad presją rybołówstwa na obszarze obwodu rybackiego Wisła nr 7, gdzie dla potencjalnej migrującej populacji może istnieć zagrożenie przyłowem.
Izolacja: C - populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

*1106 Łosoś atlantycki Salmo salar
Gatunek dwuśrodowiskowy, anadromiczny, który odbywa tarło i spędza pierwszy okres swojego życia w górnych partiach dorzeczy, w rzekach o charakterze górskim lub wyżynnym po czym spływa do morza, gdzie dorasta i osiąga dojrzałość płciową. Historyczne tarliska łososia w dorzeczu Wisły znajdowały się głównie w Dunajcu, Rabie, Sole i Wisłoku. Łososie wstępowały na tarło również do rzek w zlewni dolnej Wisły jak Drwęca, Brda i Wierzyca. Zanik populacji łososia w Wiśle miał miejsce już w XIX w., jednak do połowy XX w. tarlaki tego gatunku były obserwowane w Małopolsce. Wybudowanie w 1970 r. zapory we Włocławku spowodowało, iż jedynie dopływy dolnej Wisły są obecnie dostępne dla tego gatunku. Od 1994 r. realizowany jest program restytucji łososia, w ramach którego prowadzone są zarybienia m.in. rzek Drwęcy, Brdy i Wierzycy w zlewni Wisły i rzeki Raduni w zlewni Martwej Wisły. W ich wyniku połowy tarlaków łososia w ujściu Wisły osiągnęły w 2000 roku ponad 9 ton, jednak po tym okresie spadły do ok. 3-4 ton rocznie, a po 2008 roku ponownie zaobserwowano spadek do poziomu od kilkuset do kilku kg na rok. Obecnie na obwodzie rybackim rzeki Wisły nr 7 obejmującym odcinek Przekopu Wisły nie ma wyłonionego użytkownika rybackiego i nie są realizowane odłowy tarlaków łososia na potrzeby realizacji programu zarybieniowego. Pojedyncze tarlaki tego gatunku są odławiane w rzece Drwęcy, ale nie zapewniają dostatecznej ilości materiału na potrzeby realizacji programu restytucji i zarybiania w dorzeczu Dolnej Wisły są realizowane głównie materiałem z słodkowodnej hodowli stawowej Wisła ma kluczowe znaczenie jako korytarz migracyjny dla ryb wędrownych, jest istotna w programie restytucji łososia w dorzeczu Dolnej Wisły.
Ocena populacji – C: 2% ≥ p > 0%
Ze względu na brak eksploatacji rybackiej oraz dedykowanego monitoringu migrujących do Wisły tarlaków nie można precyzyjnie określić wielkości populacji łososia w obszarze „Ostoja w Ujściu Wisły". Jednak biorąc pod uwagę skalę zarybień tym gatunkiem gdzie większość smoltów z puli ponad 200 tys. ryb (ok. 30%) jest wpuszczanych do Wisły i Drwęcy, można szacować że przynajmniej ok. 60 tys. osobników spływa do morza przez ujście Wisły. Natomiast system monitoringu zainstalowany na przepławce Elektrowni wodnej we Włocławku wykazał w latach 2015-2019 obecność w Wiśle między 1 a 42 dorosłych osobników łososia w okresie migracji tarłowej.
Stan zachowania – C: średni lub zdegradowany

Stopień zachowania cech siedliska gatunku - III elementy średnio zachowane lub częściowo zdegradowane.
Możliwość odtworzenia: trudne lub niemożliwe
W rejonie Dolnej Wisły zlokalizowana jest zapora we Włocławku. Ponadto większość dopływów poniżej zapory które stanowią potencjalne miejsce rozrodu dla anadromicznych ryb łososiowatych posiada w dolnym odcinku poprzeczną zabudowę hydrotechniczną. Stanowi ona znaczącą barierę ograniczającą dotarcie do optymalnych siedlisk do odbycia tarła i rozwoju narybku.
Izolacja – C: populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania
Ocena ogólna – C: znacząca – stanowi wypadkową powyższych ocen.

*1130 Boleń (Leuciscus aspius)
Słodkowodna ryba drapieżna z rodziny karpiowatych. Typowym siedliskiem tego gatunku są rzeki nizinne, często tworzy też liczne populacje w przepływowych jeziorach (w tym przymorskich), zbiornikach zaporowych i estuariach. Jednak rozród gatunku odbywa wyłącznie w wodzie płynącej, gdzie trze się on wczesną wiosną w miejscach o bystrym nurcie, nad twardym dnem. W wodach morskich od kilku lat coraz częściej spotyka się bolenia w strefie przybrzeżnej, zarówno w rejonie estuarium Wisły, jak i całej południowej i zachodniej części Zatoki Gdańskiej. Jego populacja występująca w słonawych wodach stała się na tyle liczna, iż gatunek jest w ostatnich latach celem regularnych połowów wędkarskich w okresie letnim. Prawdopodobnie ryby te na rozród powracają do wód słodkich i tarło odbywają w Wiśle lub dopływie Motławy - Raduni. Jest to jedyna znana w Polsce populacja tego gatunku wykazująca cechy anadromiczne jak podgatunek L. a. taeniatus z rejonu Morza Kaspijskiego.
Ocena populacji – B: 15% ≥ p > 2%
Rzeczywista liczebność populacji bolenia w obszarze „Ostoja w Ujściu Wisły" jest niemożliwa do określenia za pomocą dostępnych wyników badań. Standardowe metody takich połowów badawczych zarówno na potrzeby inwentaryzacji jak i monitoringu ichtiofauny nie pozwalają na określenie całkowitej liczebności czy biomasy gatunku. Pewne szacunkowe liczby można podać na podstawie zarybień prowadzonych w bezpośrednim sąsiedztwie obszaru Natura 2000, w obwodzie rybackim Martwej Wisły. W latach 2017-2022 wynosiły one 8-40 tys. osobników narybku letniego co roku. Jednak zakładając, że liczba stwierdzanych osobników bolenia w realizowanych w rejonie Wisły Śmiałej i Przekopu połowów (w latach 2011-2021) miesiła się w zakresie 2-17 osobników, a w monitoringu ichtiofauny śródlądowej w 2022 obejmującej 294 JCWP (jednolite części wód powierzchniowych), stwierdzono łącznie 93 osobniki tego gatunku, można szacować iż wielkość populacji bolenia w rejonie estuarium Wisły mieści się w przedziale 2-15% populacji krajowej.
Stan zachowania – B: dobry
Stopień zachowania cech siedliska gatunku: II - elementy dobrze zachowane
Mimo antropogenicznego przekształcenia Dolnej Wisły oraz jej estuarium, nadal zachowały się elementy siedliska pozwalające utrzymywać stabilną populację bolenia.
Izolacja – C: populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania
Ocena ogólna – B: dobra - jest wypadkową powyższych ocen.

1364 Foka szara (Halichoerus grypus)
Foka szara jest gatunkiem migrującym, który tworzy jedną populację bałtycką. Na początku XX wieku w Bałtyku żyło około 100 000 fok szarych, jednak intensywne polowania oraz silne zanieczyszczenie wód doprowadziły do gwałtownego spadku ich liczby. W latach 90-tych było ich tylko około 5 000. Od tego czasu obserwuje się stały wzrost liczebności populacji foki szarej. W 2021 r. liczebność fok szarych w rejonie Morza Bałtyckiego wyniosła 42 000. Zakładając, że zliczone na haulout (tzw. wyleżysko) osobniki stanowią 70% populacji, całkowitą populację szacuje się na 60 000 fok.
W polskich obszarach morskich, od 2007 roku na piaszczystych łachach w rejonie ujścia Wisły Przekop utrzymuje się stałe miejsce występowania gatunku, wyleżysko (haulout), na którym foki obserwowane są przez cały rok. Stado to jest częścią populacji foki szarej w Bałtyku, a jego liczebność od 2014 roku przekracza 100 osobników.
Ocena populacji – A: 100% ≥ p > 15%
Foka szara występuje regularnie w obszarze i jego rejonie. Liczebność fok przebywających na łachach w Ujściu Wisły w okresie linienia jest bardzo zmienna. Dotychczas maksymalną liczbę fok – 832 sztuki odnotowano w 2022 roku. Foka szara nie rozradza się na polskim wybrzeżu. Jednokrotnie, w 2016 r., zaobserwowano matkę karmiącą szczenię. Pomimo licznych zgłoszeń o obserwacjach młodych fok

pokrytych lanugo na całym polskim wybrzeżu, poza przypadkiem z 2016 r., szczenięciu nigdy nie towarzyszyła matka. Świadczy to o tym, że młode foki przypływają w rejon ujścia Wisły z innej części Bałtyku, gdzie przychodzą na świat.
Stan zachowania – A: doskonały
Stopień zachowania siedliska gatunku – II: elementy dobrze zachowane
Warunki przyrodnicze: dostępność obszaru, jakość wody oraz zasoby pokarmowe, są dogodne do bytowania fok szarych.
Izolacja – B: populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu gatunku
Ocena ogólna – A: znakomita, stanowi wypadkową powyższych ocen.

5339 Różanka Rhodeus amarus
Stanowiska gatunku występują w odizolowanych akwenach: „Mikoszewskie", „Małe" i „Bobrowe". Główne i najistotniejsze stanowisko różanki w obszarze to jezioro „Mikoszewskie" (Michałek i Kruk-Dowgiałło 2014).
Ocena ogólna:B
Ocena populacji C. Obecnie nie jest możliwa ocena wielkości populacji gatunku w obszarze w stosunku do populacji krajowej. Do czasu jej oszacowania kryterium kwalifikującym gatunek jako przedmiot ochrony w obszarze jest stopień wykształcenia siedliska: gatunek został uznany za przedmiot ochrony w obszarze z uwagi na występowanie odpowiedniego siedliska tj. zarówno silnie rozwiniętych fitocenoz (>80% pokrycia) jak i wysokiej liczebności małży z rodziny Unionidae 4,1 szt.•m-2 w jeziorze „Mikoszewskim".
Stan zachowania B w tym: stopień zachowania cech siedliska II - elementy siedliska dobrze zachowane w szczególności na stanowisku w jez. „Mikoszewskim", gdzie występują rozwinięte fitocenozy, a liczebność małży z rodziny Unionidae, które warunkują rozród różanki wyniosła 4,1 szt.•m-2 (Michałek i Kruk-Dowgiałło 2014).
Izolacja: B, z uwagi na peryferie naturalnego zasięgu gatunku (Przybylski 2004)

1355 Wydra Lutra lutra
Gatunek regularnie występuje w granicach obszaru (Michałek i Kruk-Dowgiałło 2014).
Ocena ogólna: B
Populacja: ocena C, stan zachowania: A, izolacja: B. Choć populacja zasiedlająca omawiany obszar jest prawdopodobnie nieistotna w porównaniu z populacją krajową, charakteryzuje się bardzo specyficzną w skali Polski ekologią, którą wyróżnia regularne wykorzystanie wód morskich, szczególnie w otoczeniu ujść rzek (Przekopu Wisły, Śmiałej Wisły).

2522 Ciosa (Pelecus cultratus)
Przeprowadzone w ostatnich latach (2009-2012) badania składu gatunkowego ichtiofauny w rejonie Martwej Wisły oraz Śmiałej Wisły (Przewoźniak i in. 2011, Michałek i Kruk-Dowgiałło 2014) oraz ukierunkowane na ciosę badania i analiza dostępnych danych wykonane przez Morski Instytut Rybacki PIB (Grochowski i in. 2012) nie potwierdzają obecności w obszarze osiadłej populacji tego gatunku.
Ciosa jest wymieniana w pracy Demela (1925), który podając za Seligo (1902) wskazuje na jej bardzo rzadkie występowanie w ujściu Wisły.
Obecnie ciosa tworzy silną i stałą populację w wodach Zalewu Wiślanego, gdzie jest poławiana zarówno przez rybaków polskich jak i rosyjskich (baza CMR, Terlecki 2004, Psuty i Wilkońska 2009, Psuty i in. 2010, Psuty 2012).
Biorąc pod uwagę powyższe argumenty ocenia się populację ciosy w obszarze na D (nieznacząca).

1145 Piskorz (Misgurnus fossilis)
Gatunek odnotowano w 2 cyklach badań prowadzonych w okresach letnich w 2011 i 2012 roku w niewielkim zamkniętym zbiorniku wodnym na terenie rezerwatu Mewia Łacha (Michałek i Kruk-Dowgiałło 2014). Ocena populacji jest nieznacząca (D).

1337 Bóbr europejski Castor fiber
Gatunek regularnie występuje w granicach obszaru, stanowi trwały element jego fauny (zasiedla go od co

najmniej 15 lat), a efekty żerowania i prac inżynieryjnych są istotnym elementem lokalnego krajobrazu (Michałek i Kruk-Dowgiałło 2014).
W porównaniu z populacją krajową populacja zasiedlająca omawiany obszar jest niewielka.
Ocena populacji jest nieznacząca (D).

*Łosoś i boleń oczekują na wpis do katalogu przedmiotów ochrony obszaru

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i|o|b]
M	J02.01		i
M	J02.05		o
M	K01.01		i
M	F02.01.02		i
L	M01.05		b
M	H06.01		i
L	K03.03		o
L	K04.01		o
H	J02.12.01		i
M	E03.04.01		i
H	J02.02.02		i
H	G05.01		i
M	K02.01		i
M	K02.03		b
M	G05.05		i
L	D02.02		o

Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i|o|b]
M	X		b

Poziom: H = wysoki, M = sredni, L = niski.
Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,
O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.
i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednoczesne.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0

Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność	0
Prywatna	0
Nieznana	100
Suma	100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1.Barańska A., Kuczyński T., Michałek M., Pieckiel P., Dziaduch D., Dembska G., Flasińska A., Galer-Tatarowicz K., Pazikowska-Sapota G., Dziarkowski T., Dzendrowska A., Boniecka H., Gajda A., Markowski M., Kraśniewski W., Zalewska T. 2022. Monitoring gatunków i siedlisk morskich w latach 2020-2022, część II – minogi, ryby i siedliska morskie. Raport z prac wykonanych w III etapie, Praca realizowana w ramach PMŚ na zlecenie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, s. 1232.Bartel R., Czerwiński T., Kardela J., 2020. Zarybianie polskich obszarów morskich w 2018 roku. Komunikaty Rybackie 1/2020, s: 28-323.Bartel R., Pelczarki W., Kardela J., Nadolna-Ałtyn K., Lejk A. M. 2016b. Restytucja łososia i troci w wodach Polski: przegląd i kalendarium działań. [w:] Psuty I. (red.). 95-lecie Morskiego Instytutu Rybackiego: aktualne tematy badań naukowych. Tom I – Zasoby ryb i rybołówstwo, Morski Instytut Rybacki – Państwowy Instytut Badawczy, 2016, Gdynia, s: 69–804.Dane PZW Gdańsk – dane z odłowów kontrolnych w obwodzie rybackim rzeki Martwej Wisły w latach 2013-2021 oraz realizowanych zarybień w latach 2017-2022. Polski Związek Wędkarski Zarząd Okręgu w Gdańsku.5.Kuczyński T. 2023a. Bolenie z Zatoki Gdańskiej. [Prezentacja] XI Mistrzostwa Polski w Wiązaniu Sztucznych Much. 18 marca 2022 r., Supraśl6.Kuczyński T. 2023b. Pilotażowy monitoring minoga rzecznego Lampetra fluviatilis w rzekach północnej Polski w latach 2016-2017. [w] Czerniawski R. (red.), 2023. Funkcjonowanie i ochrona wód płynących. Monografia. (w druku)7.Malinga M. 2022a. Monitoring gatunków i siedlisk morskich w latach 2020 - 2022: Część I – ssaki morskie – gatunki fok. Raport końcowy. Praca realizowana na zlecenie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, s. 16 8.Malinga M. 2022b. Monitoring gatunków i siedlisk morskich w latach 2020 - 2022: Część I – ssaki morskie – gatunki fok. Sprawozdanie z prac wykonanych w III etapie. Praca realizowana na zlecenie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, s. 28 9.Michałek M. Barańska A., Kuczyński T., Pardus J., Tarała A. 2023. Dokumentacja przyrodnicza morskiej części obszaru Natura 2000 Ostoja w Ujściu Wisły PLH220044. Uniwersytet Morski w Gdyni, s. 168 oraz 3 załączniki.10.Parasiewicz P. (red.). 2022. Monitoring i klasyfikacja ichtiofauny śródlądowej według Dyrektywy 2000/60/WE oraz bioty według wymagań Dyrektywy 2013/39/UE w roku 2022. Wykonano w ramach umowy GIOŚ/ZP/211/2022/DMŚ/NFOŚiGW z dnia 23 sierpnia 2022 r. na zlecenie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska. Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie, Żabieniec/Olsztyn 2022. Raport.11.Podgórski M., Pawliczka I. 2020. Przeprowadzenie monitoringu lotniczego z wykorzystaniem bezzałogowego statku powietrznego (dron) na haul-out w rejonie Ujścia Wisły (rezerwat Mewia Łacha) w okresie rozrodu foki szarej w marcu 2020 r. Praca realizowana na zlecenie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, s. 11 12.Pokropski T. 2020. Monitoring migracji ryb przez przepławkę na stopniu wodnym we Włocławku w roku 2019. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Warszawie 16 marca 2020 (Raport techniczny).13.Sjoberg M., Ball J.P. 2000. Grey seal, Halichoerus grypus, habitat selection around haulout sites in the Baltic Sea: bathymetry or central-place foraging? Canadian Journal of Zoology 78, 1661–1667.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

Powrót

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL04	34.25	PL02	38.44		

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL02	Mewia Łacha	*	17.33
PL04	Środkowożuławski	*	0.12
PL02	Ptasi Raj	*	21.11
PL04	Wyspy Sobieszewskiej	*	34.13

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

Powrót

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

Organizacja:	Urząd Morski w Gdyni
Adres:	Polska Chrzanowskiego 10 81-338 Gdynia
Adres e-mail:	umgdy@umgdy.gov.pl

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Gdańsku
Adres:	Polska Chmielna 54/57 80-748 Gdańsk
Adres e-mail:	sekretariat@gdansk.rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

- [ ] Tak
- [ ] Nie, ale jest w przygotowaniu
- [x] Nie

7. MAPA OBSZARU

Powrót

Nr ID INSPIRE: PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH220044

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

[x] Tak [ ] Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)